

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
1.Bf.356/2012/18.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, 2013. év április hó 30. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

Ítéletet:

A rablás büntette miatt I. r. vádlott és társai ellen indult büntetőügyben a Pest Megyei Bíróság 11.B.28/2011/44. számú ítéletét I. r., II. r. és III. r. vádlottakkal szemben megváltoztatja.

I. r. vádlott fegyházbüntetését 12 (tizenkettő) év 6 (hat) hónapra súlyosítja, III. r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetés végrehajtása felfüggesztésének próbaidejét 5 (öt) évre felemeli.

I. r. vádlottal szemben a Gödöllői Városi Bíróság 13.B.556/2006/5. számú ítéletével kiszabott 1 (egy) év börtönbüntetés utólagos végrehajtására vonatkozó rendelkezést mellőzi.

I. r. és II. r. vádlottal szemben a vagyonekbevétele mértékét személyenként 960.999,- (kilencszázhatvanezer-kilencszázkilencvenkilenc) forintra pontosítja, míg III. r. vádlottal szemben 30.000,- (harmincezer) forint vagyonekbevételezt rendel el.

A bíróság a nyomozás során lefoglalt és a Pest Megyei Rendőr-főkapitányság számlájára befizetett I. r. vádlott esetében 181.250,- (száznyolcvanegyezer-kettőszázötven) forint, II. r. vádlottal szemben 103.500,- (százháromezer-ötszáz) forint, illetve III. r. vádlott tekintetében 30.000,- (harmincezer) forint lefoglalását megszünteti és a vádlottaknak kiadni rendeli azzal, hogy azt a velük szemben elrendelt vagyonekbevétele és a bűnügyi költség biztosítására visszatartja.

A Pest Megyei Bíróságon Bny.190/2011. szám alatt kezelt bűnjelek lefoglalását megszünteti, a fekete-fehér mintás sálát II. r. vádlottnak kiadja, a lábbeli nyomtöröredék, az ujjnyomok és a DNS minták megsemmisítését rendeli el.

I. r. vádlott fegyházbüntetésébe a 2009. év december hó 17. napjától, 2011. év május hó 19. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt számítja be.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét I. r., II. r. és III. r. vádlottal szemben helybenhagyja.

II. r. vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

A másodfokú eljárás során felmerült 13.600,- (tizenháromezer-hatszáz) bűnügyi költség forintot I. r. vádlott köteles az államnak megfizetni.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

A Pest Megyei Bíróság a 2011. év december hó 8. napján kelt 11.B.28/2011/44. számú ítéletével I. r. vádlottat 2 rb. felbujtóként elkövetett rablás büntette [Btk. 321. § (1) és (4) bekezdés a/ pontja, valamint Btk. 321. § (1) és (5) bekezdés b/ pontja] miatt - halmazati büntetésül - 10 év fegyházbüntetésre és 10 év közügyektől eltiltásra,

II. r. vádlottat 2 rb. rablás büntette [Btk. 321. § (1) és (4) bekezdés a/ pontja, valamint Btk. 321. § (1) és (5) bekezdés b/ pontja] miatt - halmazati büntetésül - 10 év fegyházbüntetésre és 10 év közügyektől eltiltásra, míg

III. r. vádlottat bűnsegédként elkövetett rablás büntette [Btk. 321. § (1) és (5) bekezdés b/ pontja] miatt 2 év börtönbüntetésre ítélte.

III. r. vádlott esetében a szabadságvesztés végrehajtását 3 év próbaidőre felfüggesztette.

I. r. vádlottal szemben 1.761.750,- forint, míg II. r. vádlottal szemben 1.839.500,- forint erejéig vagyonekobjazást rendelt el.

Az I. és II. r. vádlottak vonatkozásában rendelkezett az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe.

I. r. vádlott esetében a Gödöllői Városi Bíróság 13.B.556/2006/5. számú, valamint a Pesti Központi Kerületi Bíróság 27.B.27.698/2008/27. számú ítéletével kiszabott próbaidőre felfüggesztett börtönbüntetések végrehajtását elrendelte.

Rendelkezett az eljárás során lefoglalt tárgyakról, így a fekete-fehér mintás sálat elkobozta, az egyéb bűnjeleket pedig megsemmisíteni, részben az iratok mellett megőrizni rendelte.

Kötelezte a vádlottakat az elsőfokú eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére külön-külön, illetve egyetemlegesen is.

Az ítélet ellen az ügyész a büntetés súlyosítása, az I. és II. r. vádlottakkal szemben hosszabb tartamú büntetés kiszabása, míg a III. r. vádlott esetében hosszabb tartamú próbaidő megállapítása érdekében jelentett be fellebbezést.

Az I. és II. r. vádlottak, valamint védőik felmentésért jelentettek be fellebbezést, a III. r. vádlott és védője tudomásul vette az elsőfokú ítéletet.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.408/2011/7. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta, míg a védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposnak.

Az ügyészi átirat szerint az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat megtartotta és túlnyomó részt megalapozott tényállást állapított meg. Azt annyiban tartotta pontosítandónak, hogy a III. r. vádlott helyesen egy kiskorú (1996-ban született) és egy nagykorú (1992-ben született) gyermeket nevel a saját háztartásában, illetve a 2. pont alatti cselekménynél az okozott kár összege a 1. sértett társaságnak 2009. december 18. kelt feljelentése szerint 1.808.998,- forint.

Egyebekben az ítéleti tényállást helytállónak és a másodfokú eljárásban irányadónak tekintette.

Részletesen megindokolta az elsőfokú bíróság, hogy az I. és a II. r. vádlottak tagadásával szemben, mely bizonyítékokra alapította az ítéleti tényállást. Ez alapján okszerűnek tartotta a vádlottak bűnösségére vont következtetést és törvényesnek a cselekmények jogi minősítését.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabásakor az I. és II. r. vádlottak esetében figyelmen kívül hagyta a halmazati büntetésnél irányadó szempontokat és a büntetés minimumában meghatározott főbüntetéseket súlytalannak tartotta, különösen az I. r. vádlott esetében, aki felfüggesztett szabadságvesztés próbaideje alatt követte el a terhére rótt bűncselekményeket. Az I. r. vádlott esetében is súlyosító körülményként kell feltüntetni a hasonló bűncselekmények gyakoriságát. A III. r. vádlott tekintetében a kétszeres enyhítés kihasználásával kiszabott szabadságvesztést, még a méltányolható személyi körülményeire tekintettel sem tartotta indokolhatónak és a felfüggesztett szabadságvesztés alkalmazása a belső arányosságnak sem felel meg.

Emellett az ítélet egyéb rendelkezései közül mellőzendőnek tartotta az I. r. vádlottal szemben a Gödöllői Városi Bíróság által kiszabott felfüggesztett szabadságvesztés büntetés végrehajtásának elrendelését, ugyanis azt már - az elsőfokú ítélet tanúsága szerint is - a Gödöllői Városi Bíróság a 15.B.62/2009/54. számú ítéletével elrendelte.

Téves továbbá a vagyonekbevételek összegének a meghatározása, mivel az elsőfokú bíróság kétszeresen vette figyelembe a bűncselekményből származó vagyont, illetve gazdagodást. A vagyonekbevételek mértékének helyes megállapítása eszerint a két rablással okozott összes kár mértéke, melyből le kell vonni az eljárás során lefoglalt összegeket és mivel nincs adat az I. és a II. r. vádlott között a felosztás mértékére, ezért a kivonás eredményeként kapott összeget egyenlő arányban kell köztük megfelelni.

A DNS mintákat a szakértő a nyomozás során, majd a tárgyalási szakban is megvizsgálta, ezért azok lefoglalása megszüntetése mellett megsemmisítésükről kell rendelkezni.

Mindezek alapján a fellebbviteli főügyészség indítványozta, hogy az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 372. § (1) bekezdése alapján változtassa meg a Fővárosi Ítéltábla és valamennyi vádlott szabadságvesztés büntetését súlyosítsa, a III. r. vádlott esetében a szabadságvesztés felfüggesztésére vonatkozó rendelkezést mellőzze és ezzel egyidejűleg mellékbüntetésül tiltsa el őt a közügyektől gyakorlásától, továbbá a fent részletezettek szerint korigálja az egyéb rendelkezéseket. Egyebekben pedig az elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt.

Az ügyész bejelentette, hogy a nyilvános ülésen nem vesz részt.

Az I. r. vádlott védője a nyilvános ülésen a felmentésre irányuló fellebbezést fenntartotta. Az elsőfokú ítéletet részben iratellenesnek tartotta, részben pedig tényből tényre helytelenül következtetett az elsőfokú bíróság.

A védő kifejtette, hogy az I. r. vádlott következetesen tagadta a bűncselekmény elkövetését, ezzel szemben a rá terhelő vallomást tevő tanúk korábban a barátai voltak, akikkel üzleti vita miatt megromlott a kapcsolata. A két tanú és a III. r. vádlott vallomása lényegében hasonló, így ezek mögött egyfajta koncepció állhat. A híváslistákat nem tartotta elegendőnek a bűnösség megállapításához, az I. r. vádlott által vallottakat tanúk támasztották alá. Az I. r. vádlott védője bizonyítottság hiányában kérte védenca felmentését.

A II. r. vádlott védője a nyilvános ülésen kiegészítette a korábbi fellebbezését és egyfajta erősorrendben indítványozta elsődlegesen a megalapozatlan elsőfokú ítélet megváltoztatását, másodsorban az indokolási kötelezettség elmulasztása miatt a hatályon kívül helyezését, illetve harmadsorban az első fokon kiszabott büntetés enyhítését.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helytelen ténybeli következtetéseket vont le, a bizonyítékok értékelése hiányos, pontatlan és iratellenes volt. Az ügynevezett negatív bizonyítékokat nem értékelte kellően, így azt, hogy a II. r. vádlottat nem ismerték fel, a szakértői bizonyítások sem vezettek eredményre, stb.

A két terhelő vallomást tevő tanút nem tartotta érdektelennek, az ügybe kerülésük kétséges, a rendőrség részéről pedig szakszerűtlennek tartotta azt, hogy a társadalmi kapcsolat jelzését követően nem figyelték az I. r. vádlottat.

A II. r. vádlottat kizárólag ez a két tanú terhelte, akik nyilatkozata nem tekinthető hitelesnek, a vallomásaikban lévő ellentmondásokat sem oldotta fel az elsőfokú bíróság.

A bizonyítékokból levont helytelen ténybeli következtetéseket azonban kiküszöbölhetőnek tartotta, a helyes következtetések levonásával és ennek eredményeként a II. r. vádlott felmentésével. Amennyiben ezt nem lehetséges a másodlagos, illetve a harmadlagos indítványa teljesítését kérte.

A III. r. vádlott védője az elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt, álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helyes következtetéseket vont le és arra is helyesen

következtetett, hogy próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés büntetés elegendő a III. r. vádlottal szemben. Ez a büntetés a belső arányosságnak is megfelel.

Az I. r. vádlott utolsó szó jogán a felmentését kérte azzal, hogy nem követte el a bűncselekményt. A II. r. vádlott szintén úgy nyilatkozott, hogy nem követte el a bűncselekményt.

A III. r. vádlott nem nyilatkozott az utolsó szó jogán.

A Fővárosi Ítéltábla a kétoldalú perorvoslatok alapján eljárva a Be. 348. § (1) bekezdésére figyelemmel a Pest Megyei Bíróság ítéletét és az azt megelőző eljárást teljes terjedelmében felülbírálta. Megállapította, hogy az elsőfokú bíróság eljárásában a büntetőeljárás törvény rendelkezéseit betartotta, részletes bizonyítást vett fel, ügyfelderítési kötelezettségét teljesítette, a rendelkezésére álló bizonyítékokat értékelte és mérlegelését megfelelően indokolta.

Az elsőfokú bíróság megállapításai, következtetései és így a tényállása sem ellentétes az iratokkal.

Az I. és II. r. vádlottak tagadták a bűncselekmény elkövetését, azonban - szemben a védelem érvelésével - az I. r. vádlott vallomásai nem voltak következetesek. Az első nyomozati vallomásában az I. r. vádlott még más alibit próbált igazolni az első cselekmény időpontjára (egy barátnőjénél volt délután 16 órától hajnalig) és csak ezt követően hivatkozott arra, hogy a Centerben vásárolt a családjával együtt - köztük a II. r. vádlottal is - és csak 19 óra körül indult el - már a lakásuktól - a barátnőjéhez.

A két vádlott tagadásával szemben 10. és 12. tanúk - akiknek üzleti vitája volt az I. r. vádlottal, de korábban a barátjuk volt - mindkét cselekmény vonatkozásában terhelő vallomást tettek a vádlottakra, az I. r. vádlott elmondásából értesülve a történekről. A tanúk terhelő vallomását alátámasztotta a III. r. vádlottnak a 2. tényállási pont alatti cselekmény kapcsán tett vallomása, amelyben nem csak az I. r. vádlottra, hanem magára nézve is terhelően nyilatkozott.

Emellett 18. tanú, a postahivatal főpénztárosa szerint a II. r. vádlott testalkata hasonló volt az elkövetőjéhez és felismerte a lefoglalt fekete-fehér kockás kendőt is, mint olyan kendőt, amelyet az elkövető viselt, és amely a II. r. vádlottól lett lefoglalva.

Az ítéltábla kihangsúlyozza azt is, hogy az igazságügyi fotó és videó szakértők szakvéleményében foglaltak szerint az elkövető és a II. r. vádlott között a jobb láb lépésmechanizmus-különbségéből eredő meg nem egyezés mellett a teljes testi egyezőség megállapítható.

A fényképfelvételek alapján az is megállapítható, hogy eltérő volt a mozdulatsor dinamikája az elkövetéskor rögzített felvételeken, illetve a bizonyítás kísérlet során rögzítetteken. Amellett, hogy ezen szakvéleményből önmagában a kétséget kizáró azonosság nem állapítható meg, azonban az igen nagy valószínűség nyilvánvaló, amelynek viszont az értékelése, az egyéb bizonyítékokkal való összevetése már bírói feladat és a mérlegelés részét képezi.

Erre tekintettel az ítélet tábla az igazságügyi fotó- és videó-szakértők szakvéleményét is a II. r. vádlottat terhelő bizonyítékként értékelte.

A beszerzett híváslisták, amelyeket az elsőfokú bíróság is részletesen taglalt ítéletének indoklásában, egyértelműen a vádlottak alibijét cáfolták, amely a Centerben történt közös vásárlásra, találkozásra vonatkozott.

Az 1. tényállási pont alatti cselekménynél azt sem lehet figyelmen kívül hagyni, hogy a tanúk a kút közelében egy fehér ... típusú gépkocsit láttak, amelyhez hasonló gépkocsi volt ezen időszakban a III. r. vádlott tulajdonában, és amelyet az I. r. vádlott is használt ezen időszakban. Ezen bizonyíték terhelő voltán az sem ront, hogy a vegyész szakértői vizsgálat negatív eredményt hozott a rendszámtáblára vonatkozóan, mivel a tanúk a nyomozás során nem kategorikusan nyilatkoztak a lefestésről, hanem akként, hogy az feltehetően lefestett volt.

A kérdéses rendőri jelentés, amely az iratok között szerepel, mint okirati bizonyíték értékelhető. Az a körülmény, hogy a december hó 15-i értesülést követően másnap még nem figyelték a vádlottakat, az információ jelentőségén nem változtat.

Az ítélet tábla csak kisebb körben tartotta kiegészítendőnek, illetve pontosítandónak az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást az iratok tartalma alapján a Be. 352. § (1) bekezdés a/ pontjára alapítottnak:

- I. r. vádlottat a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2011. év január hó 17. napján jogerős 33.B.X.80.066/2007/137. számú ítéletével 2 rb. jelentős kárt okozó üzletszerűen elkövetett csalás büntette miatt, valamint 5 rb. nagyobb kárt okozó üzletszerűen elkövetett csalás büntette miatt 1 év 2 hónap börtönre ítélte, melynek végrehajtását 3 évi próbaidőre felfüggesztette.
- A Budapesti XVIII. és XIX. Kerületi Bíróság 7.B.XIX.810/2011/10.számú, valamint a Fővárosi Törvényszék 20.Bf.7399/2012/13. számú 2012. év szeptember hó 11. napján jogerős ítéletével 3 rb. jelentős kárt okozó, üzletszerűen elkövetett csalás büntette és 2 rb. jelentős kárt okozó csalás büntette miatt 2 év 2 hónap börtönbüntetésre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte.
- A Budapest XVIII. és XIX. Kerületi Bíróság a 2012. év december hó 13. napján jogerős 7.Bk.XIX.1494/2012/5. számú összbüntetési ítéletével 2 év 5 hónap börtönbüntetést állapított meg (alapítéletek: a Gödöllői Városi Bíróság 15.B.62/2009/54. számú, illetve a Budapesti XVIII. és XIX. Kerületi Bíróság 7.B.XIX.810/2011/10. számú ítéletei).
- III. r. vádlottnak egy kiskorú (1996-ban született) és egy nagykorú (1992-ben született) gyermeke van, akiket a saját háztartásában nevel (a III. r. vádlott elsőfokú tárgyaláson tett nyilatkozata alapján).
- A III. r. vádlott tulajdonában volt a cselekmények időszakában egy fehér ... típusú személygépkocsi, melynek rendszáma ... A személygépkocsit az I. r. vádlott is használta (az elsőfokú eljárásban tett vallomások alapján).
- A 2. tényállási pont alatti rablással a 2. sértett társaságnak a vádlottak 1.808.998,- forint kárt okoztak (a nyomozati iratok 81. oldalán található feljelentésben foglaltak alapján).

Az így kiegészített, illetve pontosított tényállás megalapozott és mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében foglalt hiányosságoktól, ezért a másodfokú felülbírálat alapját képezi.

A Pest Megyei Bíróság a megalapozott tényállásból okszerűen következtetett a vádlottak bűnösségére és törvényes a cselekmények jogi minősítése is.

A rablási cselekmények minősítése valóban egyértelmű - ahogyan az elsőfokú bíróság fogalmazott -, ahhoz legfeljebb annyit kell hozzáfűzni, hogy a Btk. 137. § 4. a/ pontja alapján fegyveresen követi el az is a bűncselekményt, aki löfegyver utánzatával fenyegetve követi el azt.

Ekként a rablások elkövetéséhez használt ismeretlen típusú forgótáras pisztoly használata megalapozza a fegyveres elkövetést. Emellett helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság a 2. tényállási pont alatti cselekmény esetében a másik minősítő körülményt, helyesen megjelölve a jogszabályhelyt, amely alapján a postahivatalban főpénztárosként dolgozó személy közfeladatot ellátó személynek minősül.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabásánál irányadó körülményeket lényegében megfelelően vette számba, azonban - az ügyészi átiratban foglaltakkal egyetértve - az I. r. vádlott esetében is fel kell tüntetni a hasonló bűncselekmények elszaporodottságát a súlyosító körülmények között, úgy ahogy azt a II. és III. r. vádlottaknál meg is tette az elsőfokú bíróság.

Azzal is egyetértett az ügyészi átiratban foglaltakból az ítélőtábla, hogy az I. r. vádlott esetében a súlyosító körülményeket, így különösen azt, hogy két felfüggesztett szabadságvesztés próbaidejének hatálya alatt követte el a terhére megállapított bűncselekményeket úgy, hogy a második felfüggesztett szabadságvesztésének jogerőre emelkedését követően alig három hónap telt el az újabb elkövetésig, nem értékelte kellő súllyal az elsőfokú bíróság. Emellett a terhére megállapított részesi elkövetés mindkét bűncselekmény esetében a súlyosabb, felbujtói alakzatot jelentette, szemben a III. r. vádlott bűnsegédi bűnrészességgével, amely az előbbi, szigorúbban értékelendő részesi magatartáshoz képest enyhébben ítélt meg.

Ezen körülményekre, a cselekmények tárgyi súlyára, és az I. r. vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyességre figyelemmel a Fővárosi Ítélőtábla az első fokon kiszabott szabadságvesztés büntetés súlyosítását látta indokoltnak, így a fegyházbüntetés tartamát felemelte.

A II. r. vádlott esetében ugyanezen szempontokat figyelembe véve nem látott lehetőséget az ítélőtábla a kiszabott büntetésnek sem a lényeges súlyosítására, sem a lényeges enyhítésre.

A III. r. vádlott esetében valamennyi enyhítő és a súlyosító körülményt, a III. r. vádlottnak a bűncselekményben játszott szerepét figyelembe véve, egyetértett az ítélőtábla az elsőfokú bíróság azon álláspontjával, hogy vele szemben a végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés büntetés kiszabása is megfelelő visszatartó erővel bír, azonban a próbaidő mértékét - különösen a cselekmény tárgyi súlyára figyelemmel - indokoltnak tartotta a maximumra felemelni.

A Pest Megyei Bíróság az I. és II. r. vádlottak esetében halmazati büntetést szabott ki, ezért az ítéletben indokolt feltüntetni a Btk. 85. §-át is.

A Btk. 2. §-a értelmében a bűncselekményt az elkövetése idején hatályban lévő törvény szerinti kell elbírálni.

Jelen esetben a kivételt ez alól az enyhébb elbírálás jelenthette volna, azonban az elsőfokú bíróság helyesen az elkövetéskori jogszabályokat alkalmazta, ekként viszont a közügyektől eltiltás mellékbüntetésnek a jogszabályi hivatkozása nem megfelelő, mivel az az elkövetéskor hatályos büntetőtörvény szerint a Btk. 53-55. §-ai szerinti rendelkezést jelenti.

Az elsőfokú bíróság az ítéletében a 3. oldalon az 5. pont alatt rögzítette, hogy a Gödöllői Városi Bíróság a 2010. év szeptember hó 1. napján kelt 15.B.62/2009/54. számú, illetve a Pest Megyei Bíróság mint másodfokú bíróság a 2011. év május hó 19. napján kelt és jogerős 3.Bf.817/2010/5. számú ítéletével már elrendelte a Gödöllői Városi Bíróság 13.B.556/2006/5. számú ítéletével kiszabott 1 év börtönbüntetés végrehajtását, ezért annak az elsőfokú ítélet szerinti ismételt elrendelését az ítéltábla mellőzte.

Az elsőfokú bíróság az intézkedések közül a vagyonekőbzást törvényesen alkalmazta az I. és II. r. vádlott esetében, azonban annak mértékét pontatlanul állapította meg. Ennek meghatározása úgy történik, hogy a két tényállási pont alatt szereplő, elkövetéskor szerzett összeget, az 1.808.998,- forintot, valamint a 143.000,- forintot összegezni kell, ez a két bűncselekményből eredő teljes vagyon. Ezen összegből a tényállás szerint a III. r. vádlott 30.000,- forintot kapott, míg az I. és a II. r. vádlottak közötti megosztás nem állapítható meg. Így esetükben a 30.000,- forinttal csökkentett értéket kell megfelelni, és az így kapott összegre nézve kell a vagyonekőbzást elrendelni.

Tekintettel arra, hogy a III. r. vádlott esetében is megállapítható volt a 30.000,- forinttal történő gyarapodás, így a vagyonekőbzást vele szemben is alkalmazni kell, amely a másodfokú eljárásban is lehetséges a Be. 354. § (5) bekezdése alapján (még abban az esetben is, ha a III. r. vádlott terhére nem jelentett volna be fellebbezést az ügyész).

A Fővárosi Ítéltábla a vádlottaktól lefoglalt és a Pest Megyei Rendőr-főkapitányság számlájára befizetett pénzösszeget nem levonta a vagyonekőbzás összegéből, hanem a Be. 157. § (1) bekezdése alapján azt visszatartotta a vádlottakkal szemben elrendelt vagyonekőbzás és bűnügyi költség biztosítására.

A II. r. vádlott által az elkövetéskor használt sál nem a bűncselekmény elkövetésének eszköze, így annak ekőbzása szükségtelen, ezért annak lefoglalását a Be. 155. (1) és (2) bekezdése alapján megszüntette és a II. r. vádlottnak kiadni rendelte.

Az ítéltábla egyetértett azon ügyészi indítvánnyal, mely az eljárás során már vizsgált nyomok, DNS minták további megőrzését szükségtelennek tartotta, így a Be. 155. §. (8) bekezdése alapján ezek lefoglalását megszüntette és a megsemmisítésüket rendelte el.

A kiadmány hiteléül: